

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2026. június 21.
(vasárnap)**

Szepesy László

ÖRÜLJETEK AZ ÖRÜLŐKKEL, ÉS SÍRJATOK A SÍRÓKKAL

Énekek: 214, 285,1-3, 663,5, 285,5-6

Lekció: 1Korinthus 12,12-18.26-27

Alapige: Róm 12,15

„Örüljetek az örülőkkal, és sírjatok a sírókkal.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, valóban van mire emlékeznünk és hálát adnunk. Legelőször is azért a kegyelemért, hogy szent Fiadat küldted el, amikor mi még nem is ismertünk Téged, mikor a bűn rabjaiként éltük életünket. Te már akkor úgy szerettél bennünket, hogy egyszülött Fiadat adtad a golgotai keresztre, hogy engesztelő áldozat legyen értünk. Magasztalunk minden jótéteményedért, azért, hogy Ő uralkodik, hogy a Te népedet vezeti, vigyázza, őrzi, tanítja, neveli, gondját viseli, szereti. Köszönjük, hogy mi is tapasztalhattuk ezt a saját bőrünkön az elmúlt hét során is. Magasztalunk Téged, hogy akár csendeshéten, akár munkában voltunk, vagy éppen vizsgáztunk, akár pihentünk, vagy éppen elfáradtunk, mindvégig velünk voltál, és Szentlelked által mindazt, amit az igében megígértél, munkáltad, véghez vitted. Áldunk és dicsőítünk szent igédért, amely élő és ható, amely által valóban minket magunkat is meg akarsz erősíteni, eleveníteni, irányítani, vezetni. A szívünk mélyéig tud hatni, és ott meg tudja ítélni és öldökölni az ó-emberünket, és meg tudja eleveníteni, erősíteni a belső, új embert, akivé teremtettél minket Krisztusban.

Köszönjük Neked, hogy a mai alkalommal is összegyűjtöttél bennünket, mint a Te tested tagjait, hogy együtt legyünk, és közösen, közös hittel, közös énekekkel, közös istentisztelettel Téged tiszteljük, imádjunk és ma-

ÖRÜLJETEK AZ ÖRÜLŐKKEL, ÉS SÍRJATOK A SÍRÓKKAL

gasztaljunk. Áldunk és magasztalunk mindenért, amit adsz nekünk. Kérjük, a Szentlélek adja nekünk a Te élő igédet, hirdettesd azt, és nekünk is adj halló füleket, értő szíveket, és kérünk, hogy az „*engedelmesség lelkével támogass*” bennünket, hogy az ige ne hulljon a földre, hanem a szívünkben megfogva gyümölcsöt teremjen, és így egyre inkább formálja olyanná az életünket, amely Téged dicsőít. Kérünk, hogy így áldd meg mai istentiszteletünket is, és szenteld meg az egész napot számunkra.

Krisztusért, szent Fiadért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A mai alkalommal folytatjuk a Róm 12 tanulmányozását, amelyben azt a csodálatos munkáját látjuk Istennek, amelyben egy emberi életet megragad és átformál, Krisztushoz egyre inkább hasonlóvá tesz. Ez a szakasz különösen is a hívőkre koncentrál, hogy milyennekké formál minket Isten Szentlelke elsősorban az Ő igéjén keresztül. Ez a mai igeversünk elég ismert, sokszor idézzük, ugyanakkor elég keveset szoktunk róla beszélni. És elég kevésszer emlékeztetjük ennek fontosságára egymást, pedig lényeges dolgokat árul el, és lényeges utakra mutat rá, szólít fel bennünket, hogy azokon járjunk. Mert amikor Isten bármelyikünket is megmentett, akkor nemcsak a bűnből szabadított meg bennünket, hanem kiemelt minket az elszigeteltségből is, amiben a bűnös ember él. És ez alatt nem azt érti a Szentírás, hogy a bűnös embernek nincsenek emberi kapcsolatai, hanem inkább arról beszél, hogy az ember kifelé másokért él, vagy pedig önmagáért. Mert Isten átalakítja az emberi kapcsolatainkat is, és szívünk középpontjából az ÉN-t kiveszi. Mert a bűnös emberi szív középpontjában ez áll: én magam. Én vagyok a legfontosabb még akkor is, hogyha esetleg másokkal foglalkozom. Ezt is sokszor azért tesszük, hogy a hírnevünk, a mi megítélésünk megfelelő legyen. Tehát a megtérés azt jelenti, hogy valaki új kapcsolatba kerül Istennel, de nemcsak ezt, hanem azt is, hogy új kapcsolatba kerül Isten népével és minden más emberrel. A hívő ember nem magányos vándor ezen a földön. Nem önmagának élő, nem önmagában gondolkodó, nem önmagára utalt ember. Isten beilleszti őt a családjába, Krisztus testébe, amelynek tagjai egymáshoz tartoznak.

A Szentírás újra és újra hangsúlyozza nekünk ezt az igazságot. Szeretném hangsúlyozni, hogy a Biblia nem úgy beszél erről, hogy tegyetek meg mindent azért, hogy Krisztus teste legyetek, mintha egy közösség erőfeszítésébe kerülne az, hogy a lelki kapocs létrejöjjön közöttünk, hanem egy meglévő valóságról beszél: ti Krisztus teste vagytok. Tehát amikor Isten újjászült titeket, belehelyezett ebbe a testbe. Tehát nem véletlenül nevezi a Szentírás is a hívőket egymás testvérének, utalva erre a szoros kap-

csolatra kötöttünk. Nem véletlenül beszél a gyülekezetéről, mint egy testről, amelynek sok tagja van, de mégis egyetlen élő egészet alkot. Amikor Isten újjászüli bennünket, olyan kapcsolatot hoz létre közöttünk, amely mélyebb minden természetes emberi köteléknél. Krisztus vére köt össze bennünket. Ugyanannak az Atyának vagyunk a gyermekei. Ugyanaz a Szentlélek lakik bennünk. Ugyanahhoz az Üdvözítőhöz tartozunk. És ugyanazt a Krisztust nevezzük Urunknak.

Ez azt jelenti, hogy többé nem élhetünk úgy, mintha csak a saját életünk számítana. Többé nem mondhatjuk azt, hogy ami a testvéremmel történik, ahhoz nekem semmi közöm. Mert Krisztusban igenis nagyon sok közünk van egymáshoz. Isten úgy kapcsolta össze az életünket, hogy a másik ember öröme valamiképpen a mi örömünké váljon, és a másik ember fájdalma valamiképpen a mi személyes fájdalmunkká is lesz.

Amikor egy testvérünk áldást kap, az nem csak az ő története. Amikor egy testvérünk gyászol, az nem csupán az ő terhe. Amikor valaki elesik, az az egész testet érinti. Amikor valaki megerősödik, abból az egész közösség részesül. Isten nem egymás mellett élő egyének gyülekezetét tervezte, hanem egymáshoz kapcsolt életek közösségét. Nagy különbség van a kettő között.

Ugyanakkor ez az igazság nem csak azt jelenti, hogy nekünk kell együtt örülnünk és sírnunk másokkal. Ennek van egy másik oldala: azt is jelenti, hogy Isten nem akarja, hogy örömeinket és fájdalmainkat magunkba zárjuk. Tehát nem csak én vagyok felszólítva arra, hogy másokkal örüljek és sírjak, hanem hogy engedjek be másokat az én örömeimbe és fájdalmaimba. Sokan úgy élnek, hogy senkit nem engednek közel magukhoz, félnek ettől. Félnék attól, hogy sebeket kapnak, félnek a pletykáktól és még nagyon sok mindentől. Nem osztják meg küzdelmeiket. Nem tudnak beszélni sebeikről. Nem engedik, hogy mások hordozzák őket és terheiket. Mások pedig örömeiket tartják meg maguknak, mintha azok kizárólag rájuk tartoznának.

Pedig Isten úgy alkotta meg a gyülekezetet, hogy ne csak mi örüljünk mások örömének, hanem mások is örülhessenek a miénknek. Ne csak mi sírjunk mások könnyei mellett, hanem mások is sírhassanak velünk, amikor fájdalom ér minket. A keresztyén élet – szeretném még egyszer hangsúlyozni –, nem magányos élet. A keresztyén élet megosztott élet. És ezt szeretné Pál apostol annyira hangsúlyozni ezekben az igeversekben is, hogyan szeressük egymást, hogyan szolgáljuk egymást, és most konkrétan az örömünkre és a sírásunkra is rámutat, hogy ilyen mélyen: az örömöd is kötődjön a te testvéreid életéhez. Mert minden bűnös embernek megvan az Isten nélküli öröme és mindaz, ami Isten nélkül fájdalmat okoz. De amikor belehelyez bennünket Krisztus testébe, akkor ezt felülbírálja,

ÖRÜLJETEK AZ ÖRÜLŐKKEL, ÉS SÍRJATOK A SÍRÓKKAL

és azt mondja, hogy én az örömet össze akarom kötni azoknak az életével, akikhez tartozol. És a fájdalmaidat is, hogy ne elszigetelten örülj néhány dolognak, ami csak a személyes, privát örömed és csak a személyes, privát fájdalmad, hanem tanulj meg együtt élni, egy test tagjaként élni. Olyan élet ez, amelyben Isten gyermekei kölcsönösen részt vesznek egymás örömeiben és terheiben is.

Ezért olyan különleges ez a mai alapige. Pál apostol egyetlen mondatban összefoglalja, hogyan néz ki a Krisztus által összekapcsolt emberek közössége: *„Örüljetek az örülőkkel, és sírjatok a sírókkal.”* (Róm 12,15) Ebben a rövid felszólításban benne van a keresztyén közösség szíve. Benne van a szeretet gyakorlata. Benne van annak a gyülekezetnek a képe, amelyben senki nem marad egyedül sem az örömeivel, sem a fájdalmával. Benne van annak a közösségnek a látása, amelyet Krisztus nemcsak önmagával, hanem egymással is összekapcsolt.

Vizsgáljuk meg részletesebben ezért ezt az igét, és kérjük az Urat, hogy formáljon bennünket is olyan emberekké, akik nem egymás mellett, hanem egymással együtt élnek Krisztusban.

Először is fontos meghatároznunk azt, hogy az apostol mire gondolt az alatt, hogyan vegyünk részt mások örömeiben és fájdalmaiban. Milyen mértékű részvétel ez? Mit értek ez alatt? Például azt, hogy Pál apostol nem azt mondja, hogy csupán gondolj a másokra. Az se rossz egyébként, ha már gondolunk, mert már az is több a semminél, de vajon csak eddig akar minket elvezetni a Lélek? Hallunk valami jó hírt, és aztán arra szólít fel bennünket Krisztus, hogy maradjatok távol attól a személytől, akivel történik (akár örül, akár sír), hogy egyszerűen elégedjete meg azzal, hogy csupán gondolataitokban szántok rá egy-két percet? Azt se mondja az ige, hogy távol maradvától, csupán sajnáljátok a sírókat. Pál nem arra szólít fel minket, hogy egyszerűen vegyük tudomásul mások élethelyzetét, hanem azt mondja: *„Örüljetek az örülőkkel, és sírjatok a sírókkal”*, legyen hatással rátok mindaz, ami másokkal történik: bennetek gerjessen örömet vagy szomorúságot. Vagyis egy képet használva, azt parancsolja nekünk, hogy lépjete be egymás örömébe és fájdalmába. Vegyete részt benne. Nem jelképesen, hanem igazán. Szívetek legyen nyitott arra, hogy mások öröme örömet okozzon nektek. Legyete annyira érzékenyek, hogy mások szomorúságára és fájdalmára ti is szomorúsággal reagáljátok. Hordozzátok együtt mindazt, amit kaptok.

Ez az igevers tehát nem egyszerűen az emberi együttérzésről beszél, ami a hitetlen emberben is bizonyos mértékig meglehet. Isten itt nem a jó modorra, sem a társadalmi, szociális érzékenységre hívja fel a figyelmünket, hanem szívünk olyan mértékű átalakulására, amely az evangélium gyümölcse. Arról a szívről beszél, amelyet Krisztus változtatott meg.

Arról az emberről, aki már nem önmaga körül forog. Arról a gyülekezet-ről, amely Krisztus testeként együtt él.

Igen ám, de ez is egy olyan bibliai parancs, amelyet hallva rögtön azt mondjuk: könnyű erről beszélni, meg könnyű a szószékről nagyokat mondani, de annál nehezebb e szerint élni. De miért olyan nehéz, Testvérek, együtt örülni? Lehet, hogy furcsa a kérdés, de én az örömeire kérdezek rá. Miért olyan furcsa és nehéz együtt örülni? Lehet, hogy sokan az ellenkezőjét gondolják, hogy nem, téved tiszteletes úr, könnyebb együtt örülni, mint sírni a másikkal. Szerintem nem, mert a hétköznapi tapasztalat épp az ellenkezőjét mutatja nagyon sok esetben, hogy sok ember könnyebben érez együtt egy gyászolóval, mint örül egy sikeres emberrel. Miért? Azért, mert bűnös szívünk könnyebben fogadja el, és könnyebben viseli el mások veszteségeit, mint gyarapodását, sikereit és örömeit. Romlott szívünk gyakran irigységgel reagál mások örömére. A Péld 14,30 szerint belülről emészti életünket ez az irigység, ez a bűn. Nagyon szemléletesen azt mondja ez az igever: „*az irigység pedig a csontok rothadása*”. Az ember hall más örömről, és ahelyett, hogy az örömet okozna neki, belülről rothasztja az embert, mert irigység születik benne. Amikor valaki örül, sokszor nem tudunk vele együtt örülni, mert összehasonlítjuk magunkat vele. Például amikor valakit előléptetnek, vagy egy egyedülállónak elkezdenek udvarolni, vagy valaki megházasodik, vagy egy családot Isten gyermekkel ajándékoz meg, vagy valaki meggyógyul súlyos betegségből, vagy valaki sikeres lesz a munkájában, vagy az Úr megáldja valakinek a szolgálatát. És mi mit teszünk? Sokszor ahelyett, hogy együtt örülnénk, a szívünk ezt kérdezi: Miért ő? Miért nem én? Miért neki adta Isten ezt, és miért nem nekem? Természetesen ezt gyakran nem mondjuk ki, mert az irigység nem feltétlenül hangos, inkább csendes, udvarias, vallásos. És mégis ott van legbelül.

Kain és Ábel története részben erről is beszél. Kain nem tudott örülni testvére áldásának, ehelyett iriggyé vált. Irigyelte, sőt megharagudott érte, ami olyan mértékű dühhé és haraggá lett a szívében, ami csak gyúlt és gyúlt, és végül ölt. Bűnös szívünk tehát magától nem örül más ember örömének. Ehelyett inkább versenyezni akar, magát folyamatosan összehasonlítja a másikkal, és felül akarja múlni őt. Óemberi természetünk, bűnös szívünk így reagál. Természetesen én is tudom jól, hogy nem minden helyzetben tesszük ezt, és nem mindig ugyanolyan mértékben, de sajnos általában ez a viselkedés jellemző a romlott szívre. Pont ezért az együtt örülés a hívő életében sokszor a megszentelődés, az Istennek való odaszánásunk próbája is. Odaadjuk-e arra az életre a saját szívünket, magunkat, hogy ne a magunk gyarapodásának, hanem a másikénak örüljünk?

Igen, az Isten nélkül élő ember szíve szüntelen önmaga körül forog. Minden eseményt magához viszonyít. Minden történet középpontjában

ÖRÜLJETEK AZ ÖRÜLŐKKEL, ÉS SÍRJATOK A SÍRÓKKAL

önmagát látja, és nem a másikat. De amikor Krisztus újjászüli, újjáteremt valakit, akkor valami megváltozik. A 2Kor 5,15-ben erről a változásról van szó, amikor azt írja az apostol, hogy Krisztus azért halt meg az Övéiért, hogy „*akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámasztatott*”, Krisztusnak. De a Krisztusnak való élet – tudjuk jól – az Ő népének való életet is jelenti. A keresztyén ember új középpontot kap szívében, mint azt már mondtam, Krisztust magát. Ezért a hívő ember képessé válik arra, hogy mások felé forduljon. Képessé teszi őt Isten a szeretetre, a szolgálatra, arra, hogy együtt örüljön másokkal.

Mennyei Atyánk érteti meg velünk azt a fontos igazságot is, hogy amikor egy testvérünk áldást kap, akkor azzal mi nem veszítünk el semmit. Miért? Azért, mert Isten országa nem egy torta, amelyből ha másnak több szelet jut, akkor nekem kevesebb lesz. Isten kegyelme végtelen. Az Ő szeretete kimeríthetetlen. Az Ő áldásai nem fogynak el. Ezért bátran örülhetek annak, amit más kapott, nem kell félnem, hogy nekem kevesebb lesz.

Gondoljunk Jézus Krisztus életére is, hogyan élte meg ezt az isteni parancsot. Mert Ő ugyebár tökéletes emberként élt itt a földön, ezért az együtt örülést és együtt sírást is tökéletesen betöltötte. Ő mutatja meg nekünk, hogyan lehet így élni. Például a vámszedő megtérésekor azt mondta: „*Ma lett üdvössége ennek a háznak!*” És felszólította a tanítványait is, és kijelentette azt nekik, hogy egy bűnös megtérése nagy öröme van a mennyben, az angyalok is örülnek. És amikor mi velük együtt örülünk, pont ezt az isteni parancsot teljesítjük be. Vagy vegyük például a Ján 11-ben található Lázár halálának történetét. Krisztus barátja, Lázár, akit Urunk testvéreivel együtt nagyon szeretett, meghalt. Jézus tudja, hogy néhány perc múlva fel fogja őt támasztani, mégis azt olvassuk róla, hogy mikor a testvéreivel beszélt, könnyekre fakadt (Ján 11,35). Milyen különös dolog ez, nem? Krisztus tudta a történet végét, tudta, hogy lesz feltámasztás, visszakapják Lázárt. Mégis sír. Miért? Mert látja Mária és Márta fájdalmát. Láttá a gyászolókat, és részt vett a szenvedésükben. Nem távolról szemléli őket, nem teológiai előadást tart nekik. Nem mondja: ne sírjatok, hanem velük együtt sír. Krisztus együttérzése, irgalma és szeretete mutatkozik meg ebben az egyszerű mozzanatban. Dávid király is ilyennek ismerte az Urat, mint aki számontartja az Övéi könnyeit. A Zsolt 56,9-ben mondja ezt róla, hogy mennyei Atyánk tudja, ismeri könnyeink számát annyira, hogy számontartja azt. Testvérek, nemcsak a hajunk szálai vannak számontartva, hanem minden könnyünk is.

De mit jelent sírni a sírókkal? Nem azt, hogy minden helyzetre tudnunk kell valami megoldást. Olyan kísértés ez, hogy azonnal meg akarjuk oldani a másik dolgát, ami miatt sír. Pedig nem problémamegoldókra van

szükség, hanem együttérzésre sokszor. Minket, férfiakat különösen kísért ez, mert gyakran problémacentrikusak vagyunk. Mindent meg akarunk szerelni, vagy rögtön valamilyen választ adni. Sokszor azonban a síró embernek nem magyarázatra van szüksége, hanem arra, hogy ott legyünk vele, érezve a jelenlétünket és együttérzésünket. Jó példa Jób jól szemlélteti ezt. Jób ugyebár mondhatni szinte mindent elvesztett ebben a földi életben. Barátai az első hét napban, amikor mentek vigasztalni őt, bölcsebben cselekedtek, mint később. A Jób 2,13-ban ugyanis azt olvassuk: *„És hét napon és hét éjszakán át ültek vele a földön, és nem szólt egyetlenegy szót egyik sem, mert látták, hogy igen nagy az ő fájdalma.”* Egyszerűen ott voltak, vele voltak, vele maradtak fájdalmában. Ebben az időszakban ennyi elég is volt Jóbnak. Itt nem az ellen akarok beszélni, hogy akkor meg se szólaljunk, és a Biblia drága vigasztalásaival ne vigasztaljunk. Jób barátainak esetét vegyük inkább figyelmeztetésül, hogy ők is, amikor megszólaltak, elkezdtek magyarázkodni, vádaskodni: ezért történt ez veled, meg azért, és aztán sok téves következtetést vontak le. De amit kezdetben tettek, hogy egyszerűen csak vele voltak, sokszor ez a legnagyobb szeretetnek a kifejezése: ott lenni a testvér mellett. Elmenni valakihez, leülni vele, meghallgatni őt, egy-két bátorító igét is mondhatunk, és vele együtt imádkozhatunk.

Isten azt mondja rólunk, gyülekezetről, hogy testként élünk együtt. Ez a gyülekezet bibliai képe. Nem klub vagyunk közös hobbival vagy érdeklődéssel, nem kulturális egyesület, de nem is csupán valamilyen felszínes vallásos csoportosulás, hanem élő test. A tagok szorosan össze vannak nőve egymással. Szemléletes: nem azt jelenti, hogy minden tag minden másikkal kapcsolatban van. Egy ekkora gyülekezetben, mint a miénk, ez fizikálisan is lehetetlen. Meg ha valaki a testet ismeri, az nagyon jól tudja, hogy a kézen lévő kisujjunk nincs összenőve például a térdünkkel. Nem mindenki kapcsolódik mindenkihez, de mégis együtt élünk, mégis egy testként gondolunk magunkra, és egy Lélek lakik bennünk. Az 1Kor 12,26-ban ezt mondja Isten rólunk: *„És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind.”* A mind szó egy nagyon súlyos és mély szó. Lehet, hogy nem kapcsolódom a másik testvérhez, lehet, hogy nem ismerem, azt se tudom, hogy melyik utcában lakik, van, hogy még a nevét se tudom, de igenis kapcsolódhatok hozzá az örömeiben és a gyászában is, vagy fájdalmában, mert nem csak a gyász lehet fájdalmas. És ez érthető és világos beszéd, amit itt Pál mond. Annyit jelent, hogy amikor megsérül a kezünk, az egész test érzi azt, nem elszigetelten érezzük, hanem a fájdalom áthatja az egész testünket. És az egész test reagál rá. Amikor fáj a fogunk, az egész ember szenved, a fájdalom kisugárzik, nem szeparálódik el. Azt

ÖRÜLJETEK AZ ÖRÜLŐKKEL, ÉS SÍRJATOK A SÍRÓKKAL

mondja az ige, hogy így kellene működnie a gyülekezetünknek. Ha egy család gyászol, az egész gyülekezet hordozza őket. Ha egy testvér örül, az egész gyülekezet vele együtt örüljön. Ha valaki megtér, mindenki örül. Ha valaki elesik, mindenki hordozza. Ez a bibliai közösség valósága.

Hogyan tudjuk ezt a nagyon ideálisnak tűnő, de a Szentlélek munkája révén mégis nagyon is valóságos közösséget gyakorolni? Ez a fő kérdés. Hogyan gyakoroljam ezt a közösséget? Kezdő lépésként például tudatosan igyekezzünk megtanulni odafigyelni egymásra. Kezdetnek megteszi: próbáljunk meg odafigyelni egymásra. Korunk embere önmagával van elfoglalva. Annyi minden leköti a figyelmünket, meg a saját élvezetünket keressük. Telefon, munka, programok, elfoglaltságok. És alapvetően nincs is gond azzal, hogy ezekkel foglalkozunk, hiszen életünk részei. A probléma inkább azzal van, hogy a rengeteg dolog között elfelejtünk egymásra figyelni. Ez háttérbe szorul, mint huszadrangú kérdés. Tudatosan időt szánok és fordítok-e arra, hogy a másikkal foglalkozzam, és a kapcsolataimmal törődjem? Sokszor természetesnek vesszünk kapcsolatokat, amelyek nem azok. Ez olyan, mintha természetesnek venném, hogy az erkélyemen ott nő a virág anélkül, hogy locsolnám. Pedig nem. Törődnöm kell vele. Ezért érzik sokan jogosan úgy, hogy nem figyelnek oda rájuk. Nem vesszük észre a másikat. Pedig sokszor a síró ember ott ül mellettünk a széken. Mosolyog, köszön, de valójában legbelül összetört. És ez a szomorúság csak úgy jön napvilágra, ha megkérdezzük őt. Alapvető dolgoknak tűnik, ma azonban már sajnos nem természetes, ezért újból meg kell tanulnunk egymást kérdezni, néha csak annyit, hogy hogy vagy, és meghallgatni, és időt szánni egymásra. Kezdjük ezekkel, Testvérek, mert ezek nélkül sem a másik örömét, sem a fájdalmát nem ismerhetjük meg.

Mindez lehet, hogy könnyebben megy, ha elkezdünk személyes könnyörgéseinkben imádkozni konkrét emberekért is. Nem baj, ha az imaéletünk is egy kicsit ehhez igazodik. Nem csak úgy általában imádkozom a testvérekért, hanem nevén nevezek konkrét embereket. Mert a szeretet nem érzelem csupán, hanem a szeretet cselekszik. A Jakab 2 figyelmeztet erre bennünket ugyebár, hogy a hit cselekedetek nélkül halott önmagában. Nem elég tehát csupán annyit mondani, hogy Isten áldjon, Testvér, hanem tegyünk is valamit a másikért. Legalább imádságban, de azért ennél jóval többet is tudunk tenni sokszor.

És azután gondolkozzunk el azon, hogy hogyan állunk mi a könnyekkel, a sírással. Tudom, nem könnyű téma ez, de azért érdemes erről magunkban elgondolkozni. Sokan félnek tőlük. Mások kellemetlenül érzik magukat síró ember társaságában. Napjainkban elterjedt az a téves nézet is, hogy egy igazi férfi sosem sír. Dávid király zsoltáraiban én nem ezt látom, pedig Dávid királyt azért igazi férfinak lehet nevezni. És Pál apostol

is, amikor az ApCsel 20-ban elbúcsúzik az efézusi presbiterektől, a 19. versben többek közt azt mondja, hogy sok könnyhullatás közt szolgált az Úrnak. Sok könnyhullatás közt, és Pál nem szégyellte ezt bevallani. Nem férfiatlan dolog megélni az érzéseinket, és időnként sírni. Különösen akkor, amikor együtt érzünk másokkal. Sokan azért félnek odamenni egy síró testvérhez, mert nem tudják, mit mondjanak. Nem tudják, hogyan vigasztaljanak. Én most nem fogok elmondani a különféle vigasztalásokat, mert akkor éjfélig itt ülünk, de mindenkit bátorítok arra, hogy a Szentírást tanulmányozzuk ebből a szempontból is, a csendességeink során egészsítsük ki a kérdéssorozatunkat, ha netán kérdéseket teszünk fel, hogy na és ez hogyan vigasztalhat engem és másokat. Higgyük el, nagyon gazdag az ige ezekben a vigasztalásokban. De olyan is előfordul, mint már említettem, hogy nem kell mondanunk semmit, néha csak ott kellene lennünk a testvérünk mellett. Ne féljünk tehát a síróktól, sem attól, hogy együtt sírjunk másokkal. A könnyek nem az éretlenségnek, hanem pont, az érzelmi érettségnek a jelei. Jézus is sírt. Pál apostol is sírt. A zsoltárok is tele vannak könnyekkel. A hívő ember is sírhat, és a gyülekezetben is helye van ennek.

A következő dolog, amit tehetünk még ennek a közösségnek a megvalósulása érdekében, az, hogy harcoljunk az irigység ellen. Elsősorban ugye a sajátunk ellen. Amikor más áldást kap, vizsgáljuk meg a szívünket. Kérdezzük meg magunktól, hogy tudunk-e őszintén örülni neki. Tudunk-e igazából hálát adni, vagy megteszem ezt, de a szavak olyan üresen csengenek a számban, mert a szívemben más indulat van mögötte? Tudjuk-e dicsőíteni Istent azért, amit a másik életében cselekszik? Mert ez a fő kérdés: a másik öröme, amennyiben az szent öröm, és nem bűnös öröm, az Úrtól van, és az Úr cselekedett, és adott neki örömet. És én nem tudok annak örülni, hogy az Atya hogyan cselekedett? Ha látjuk az akadályokat, amelyek gátolják az örömünket, amelyekből egyébként rengeteg van, akkor már tudunk küzdeni velük. Az erre való törekedés a megszentelődés egyik fontos próbája az életünkben. Istennek szenteljük magunkat és Őt dicsőítő életet akarunk élni, szüntelen hálát adni Neki nemcsak a velünk, hanem a másokkal történő dolgokért is.

Végezetül pedig lássuk meg azt is, hogy annak az alapja, hogy mi együtt tudjunk örülni és sírni, az, hogy ezt Krisztus előbb megtette velünk. Az Ézs 53,3 úgy jellemzi Krisztust, hogy a fájdalom férfja. Az Ézs 63,9 szerint pedig minden szenvedésünket Ő is szenvedte. Krisztus azért jött a világra, hogy magára vegye a mi bűneinket, és ezzel együtt a mi fájdalmainkat is. Nem távolról figyelte, hogyan szenvedünk. Nem kívülről nézte az életünket közömbösen, hanem magára vette. A kereszten nem csupán testi fájdalmat hordozott, hanem a bűn ítéletét szenvedte el. A kárhozat

ÖRÜLJETEK AZ ÖRÜLŐKKEL, ÉS SÍRJATOK A SÍRÓKKAL

terhét, Isten haragját, a szégyenünket hordozta, viselte és belül érezte. Mindezt pedig értünk, irántunk való szeretetéből tette. Ezért amikor sírunk, jusson eszünkbe, hogy olyan Főpapunk van, aki meg tud indulni a mi gyarlóságainkon, aki együtt tud érezni velünk, és aki az életét adta azért, hogy minket is ilyen emberekké tegyen, ilyen szívűekké. Micsoda vigasztalás ez! Krisztus ismeri fájdalmadat, örömedet, veszteségedet, nyereségeidet, könnyeidet és mosolyodat, mindent. De nem csak ismer, hanem részt vett benne, és igazából Ő adja az örömet, gyakran Ő adja a fájdalmat is, mert valami terve, célja van vele a formáltatásod során, de azért teszi ezt, hogy magához hasonlóvá változtasson minket, és ez az alapja annak, hogy a Szentlélek is munkálja bennünk ezt.

Testvéreim! A világ énközpontúságra nevel. Krisztus azonban az önfeláldozó szeretetre. A világ azt kérdezi: „Mit kapok én? Mit tudok még megszerezni magamnak?” Krisztus azt kérdezi: Kit szerethetek ma, és adhatok oda másnak? A világ összehasonlítja magát másokkal, hogy versenyezzen és győzzön, és első legyen, a legjobb; Krisztus együtt örül mások örömével, és nem magára néz. A világ elfordul a szenvedőtől. Krisztus lehajol hozzá. Ezért halljuk ma ezt a parancsot: *„Örüljete az örülőkkel, és sírjate a sírókkal.”*

Éljünk úgy, Testvérek, hogy keressük azokat, akik örülnek, és örüljünk velük. Keressük azokat, akik sírnak, és sírjunk velük, hogy így váljon láthatóvá Krisztus szeretete közöttünk, ez erősítse gyülekezetünk bizonyosságtételét, és így is dicsőítsük Istent. Isten Szentlelke munkálja ezt bennünk!

Imádkozzunk!

Hálaadással jövünk Eléd, megváltó Úr Jézus Krisztus, mindazért, aki vagy, és különösen, aki vagy velünk való kapcsolatodban. Hálát adunk azért, hogy nem kívülről szemlélted a mi bűnös életünket, azt, hogy a bűn hogyan emészt fel bennünket, hogyan gyötör, milyen fájdalmakat, szenvedéseket, kudarcokat és végül pusztulást hoz az életünkbe, hanem eljöttél, és részt vállaltál abban, magadra véve a mi bűneink terhét, fájdalmát, büntetését azért, hogy megmentes bennünket és szeress. Az evangélium számunkra azt is jelenti, hogy Vele közösségben lehetünk, Vele egyek lehetünk, Te élsz bennünk hit által, Szentlelked révén, és mi pedig Tebened. Úr Jézus Krisztus, köszönjük ezt a nagy-nagy kegyelmet és nagy-nagy szeretetet.

Kérünk, hogy formálj bennünket valóban egyre inkább magadhoz hasonlóvá, add, hogy ne csak megértsük, hanem elhiggyük, és boldogan higgyük, hogy összekötöttél bennünket, életünket egymással. Lelki közösségként, egymás tagjaiként élhetünk, és bár bűnös szívünk sok akadályt hengerít ez elé, és látod egyen-egyenként szívünket, hogy melyikünket mi-

lyen bűn akadályoz ebben, kérünk, hogy bocsáss meg minden irigységet, minden rágalmazást, minden széthúzást közöttünk és szívünkben. Szentlelked munkálja bennünk azt a kegyelmet, hogy tudjunk egy testként élni, örülni, sírni egymással.

Köszönjük mindazokat a kapcsolatokat, amelyeket már megadtál, hiszen munkálkodszt. És köszönjük azokat a testvéreket is, akik különösen is arról tesznek bizonytságot, hogy nem önmaguknak, hanem másokért élnek. Kérünk Téged, Úr Jézus Krisztus, látod, hogy egyen-egyenként hol állunk ezen az úton, mennyire haladtunk előrébb, vagy megakadtunk-e valahol, kérünk, foglalkozz velünk, vigyél előbbre, vezess bennünket, háríts el minden akadályt. És add, Urunk, hogy a gyülekezet közössége, lelkiülete, együttléte is hadd legyen olyan, hogy Téged dicsőítsen, és ha valaki közöttünk jön, Rólad tegyen bizonytságot, hisz Te mondtad, hogy ahogyan Te szerettél bennünket, mi is úgy szeressük egymást, és a világnak részben ebből kell megtudnia, hogy a Te tanítványaid vagyunk. Látod, Urunk, hogy milyen mértékű ez a mi gyülekezetünkben, kérünk, hogy formálj és vezess bennünket kegyelmedből.

Hálát adunk minden munkádért, minden ajándékodért. Hálát adunk a csendeshéten vagy hétközi alkalmainkon vagy csendességeinkben kapott számtalan ígéért. Kérünk, hogy ezek ne hulljanak a földre, ne vesszenek a feledés homályába, hanem maradjanak meg bennünk, munkálkodjanak, valóban formáljanak, indítsanak, késztessejenek szeretetre, megbocsátásra, szolgálatra, önfeláldozásra, hogy valóban a Te ígéd élő és ható. Ezt hisszük, Urunk, és hisszük, hogy a Lélek az, aki így formálja a gondolatainkat, hitünket, de még érzéseinket is.

Eléd hozzuk a vizsgára készülöket, az érettségizöket, az egyetemen tanulókat. Kérünk, áldd meg a tanulásukat és a hátralevő időszakot. Hálát adunk a mögöttünk levő tanévért. Kérünk, hogy a nyári szünetben is maradjál velünk, és minden pihenésben, találkozásban is legyél ott.

Könyörgünk, áldd meg csendesheteinket, az előttünk állókat is.

Kérjük, Úr Jézus Krisztus, hogy hordozd betegeinket, gyászolóinkat, Te legyél az ő vigasztalójuk.

Könyörgünk azért, hogy mind fiatalok, mind idősek, mind egyedülálló, mind családostok valóban a gyülekezet közösségében részt akarjunk venni. Segíts, hogy ami rajtunk áll, amit megtehetnénk, ahhoz legyen kellő bátorságunk, szeretetünk, elszántságunk megtenni.

Így maradj, kérünk, velünk továbbra is kegyelmeddel, ígéreted szerint minden napon, és munkáld bennünk, hogy szüntelen hálát adjunk, és valóban Téged dicsőítő életet éljünk.

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

285,5-6

5. Azért gyorsaságot elkezdett dolgunkban, / Végig megmaradást
mi hivatalunkban, / Szorgalmatosságot s hűséget tisztünkben, /
Egymás-szeretetet plántálj életünkben.
6. Engedd meg ezeket, Szent Atyánk, Krisztusért, / Mi Üdvözítőn-
kért, kegyes táplálónkért, / Ki egy hatalomban Szentlélek Istennel
/ Élsz és uralkodol mindörökké, Ámen.